

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
DEANA SPIELMANNA
przedstawiona w dniu 6 lutego 2025 r.¹

Sprawa C-413/23 P

**Europejski Inspektor Ochrony Danych
przeciwko**

Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Odwołanie – Przetwarzanie danych osobowych – Postępowanie w przedmiocie wypłaty rekompensat wierzycielom i akcjonariuszom w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji bankowej – Obowiązek informacyjny – Artykuł 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) 2018/1725 – Nieudzielenie wspomnianym wierzycielom i akcjonariuszom informacji o odbiorcy danych osobowych – Decyzja Europejskiego Inspektora Ochrony Danych stwierdzająca naruszenie rozporządzenia 2018/1725 w zakresie przetwarzania spseudonimizowanych danych osobowych

I. Wprowadzenie

1. Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) wnosi w swoim odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 kwietnia 2023 r., SRB/EIOD (T-557/20, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2023:219), na mocy którego Sąd stwierdził nieważność zmienionej decyzji EIOD z dnia 24 listopada 2020 r. (zwanej dalej „sporną decyzją”) w przedmiocie wniesionych przez akcjonariuszy i wierzycieli, których dotyczyła restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja banku Banco Popular Español SA (zwanego dalej „Banco Popular”), pięciu skarg, w których podnieśli oni, że nie zostali poinformowani o przetwarzaniu ich danych osobowych.

2. Niniejsza sprawa daje Trybunałowi możliwość wyjaśnienia, w kontekście danych spseudonimizowanych, pojęcia „danych osobowych” i wynikających z niego obowiązków w celu spełnienia wymogu rzetelnego i przejrzystego przetwarzania danych.

¹ Język oryginału: francuski.

II. Ramy prawne

3. Głównymi przepisami rozporządzenia (UE) 2018/1725² mającymi zastosowanie w związku z niniejszym odwołaniem są następujące przepisy:

4. Motywy 16 i 17 tego rozporządzenia mają następujące brzmienie:

„(16) Zasady ochrony danych powinny mieć zastosowanie do wszelkich informacji o zidentyfikowanych lub możliwych do zidentyfikowania osobach fizycznych. Spseudonimizowane dane osobowe, które przy użyciu dodatkowych informacji można przypisać osobie fizycznej, należy uznać za informacje o możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej. Aby stwierdzić, czy dana osoba fizyczna jest możliwa do zidentyfikowania, należy wziąć pod uwagę wszelkie sposoby (w tym wyodrębnienie wpisów dotyczących tej samej osoby), w stosunku do których istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, iż zostaną wykorzystane przez administratora lub inną osobę w celu bezpośredniego lub pośredniego zidentyfikowania osoby fizycznej. Aby stwierdzić, czy dany sposób może być z uzasadnionym prawdopodobieństwem wykorzystany do zidentyfikowania danej osoby fizycznej, należy wziąć pod uwagę wszelkie obiektywne czynniki, takie jak koszt i czas potrzebne do jej zidentyfikowania, oraz uwzględnić technologię dostępną w momencie przetwarzania danych, jak i postęp technologiczny. Zasady ochrony danych nie powinny więc mieć zastosowania do informacji anonimowych, czyli informacji, które nie wiążą się ze zidentyfikowaną lub możliwą do zidentyfikowania osobą fizyczną, ani do danych osobowych zanonimizowanych w taki sposób, że osób, których dane dotyczą, w ogóle nie można zidentyfikować lub już nie można zidentyfikować. Niniejsze rozporządzenie nie dotyczy więc przetwarzania informacji anonimowych, w tym przetwarzania do celów statystycznych lub naukowych.

(17) Pseudonimizacja danych osobowych może ograniczyć ryzyko dla osób, których dane dotyczą, oraz pomóc administratorom i podmiotom przetwarzającym wywiązać się z obowiązku ochrony danych. Bezpośrednie wprowadzenie pojęcia »pseudonimizacja« w niniejszym rozporządzeniu nie służy wykluczeniu innych środków ochrony danych”.

5. Artykuł 3 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Definicje”, stanowi w pkt 1 i 6:

„Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) »dane osobowe« oznaczają informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej (»osobie, której dane dotyczą«); możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane o lokalizacji, identyfikator internetowy lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej;

[...]

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

6) »pseudonimizacja« oznacza przetworzenie danych osobowych w taki sposób, by nie można ich było już przypisać konkretnej osobie, której dane dotyczą, bez użycia dodatkowych informacji, pod warunkiem że takie dodatkowe informacje są przechowywane osobno i są objęte środkami technicznymi i organizacyjnymi uniemożliwiającymi ich przypisanie zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej”.

6. Artykuł 4 tego rozporządzenia, zatytułowany „Zasady dotyczące przetwarzania danych osobowych”, w ust. 1 lit. a) i w ust. 2 stanowi:

„1. Dane osobowe muszą być:

a) przetwarzane zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty dla osoby, której dane dotyczą (»zgodność z prawem, rzetelność i przejrzystość«);

[...]

2. Administrator jest odpowiedzialny za przestrzeganie ust. 1 i musi być w stanie wykazać jego przestrzeganie (»rozliczalność«)”.

7. Artykuł 15 rozporządzenia 2018/1725, zatytułowany „Informacje podawane w przypadku zbierania danych osobowych od osoby, której dane dotyczą”, stanowi w ust. 1 lit. d):

„Jeżeli dane osobowe osoby, której dane dotyczą, zbierane są od tej osoby, podczas pozyskiwania danych osobowych administrator podaje jej wszystkie następujące informacje:

[...]

d) informacje o odbiorcach danych osobowych lub o kategoriach odbiorców, jeżeli istnieją”.

III. Okoliczności powstania sporu

8. W dniu 7 czerwca 2017 r. Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) przedstawiła program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010³, zatwierdzony w tym samym dniu przez Komisję Europejską⁴, co oznacza w istocie, że instrumenty kapitałowe banku zostały umorzone lub dokonano ich konwersji oraz zostały zbyte poprzez przeniesienie akcji na nabywcę.

³ Dz.U. 2014, L 225, s. 1.

⁴ Decyzja Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzająca program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A. (Dz.U. 2017, L 178, s. 15).

9. Zgodnie z art. 20 ust. 16–18 rozporządzenia nr 806/2014 SRB powierzyła Deloitte, jako „osobie niezależnej”⁵, dokonanie wyceny różnicy w traktowaniu w celu ustalenia, czy akcjonariusze i wierzyciele, których dotyczy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja, zostaliby lepiej potraktowani, gdyby wspomniana instytucja została objęta standardowym postępowaniem upadłościowym.

10. W dniu 14 czerwca 2018 r. Deloitte przekazał SRB rzeczoną wycenę różnicy w traktowaniu (zwaną dalej „wyceną nr 3”). W decyzji wstępnej SRB wskazała, że w celu umożliwienia jej podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie przyznania lub nieprzyznania akcjonariuszom i wierzycielom, których dotyczy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular, rekompensaty na podstawie art. 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 806/2014, rozpoczyna ona procedurę dotyczącą prawa do bycia wysłuchanym, obejmującą pierwszą fazę rejestracji, w celu zweryfikowania, czy strony wskazujące swój interes kwalifikują się do udziału w procedurze, oraz drugą fazę konsultacji, w ramach której zainteresowani akcjonariusze i wierzyciele mogą przedstawić swoje uwagi na temat wstępnej decyzji SRB, do której załączono wycenę nr 3.

11. Dane zebrane w fazie rejestracji, a mianowicie dowody tożsamości uczestników i dowody własności instrumentów kapitałowych Banco Popular, które zostały umorzone lub w przypadku których dokonano konwersji i przekazania, były dostępne ograniczonej liczbie pracowników SRB odpowiedzialnych za przetwarzanie tych danych w celu określenia, czy uczestnicy kwalifikowali się do udziału w procedurze. Dane te nie były widoczne dla pracowników SRB odpowiedzialnych za przetwarzanie uwag otrzymanych w fazie konsultacji, podczas której otrzymywali oni jedynie uwagi zidentyfikowane poprzez odniesienie do kodu alfanumerycznego⁶ przypisanego do każdej uwagi przedłożonej za pomocą formularza.

12. Po zsumowaniu, automatycznym przefiltrowaniu i skategoryzowaniu uwag SRB wysłała Deloitte⁷ przefiltrowane, skategoryzowane i zsumowane uwagi dotyczące wyceny nr 3. Uwagi przekazane Deloitte obejmowały tylko te, które zostały otrzymane w fazie konsultacji i zawierały kod alfanumeryczny, opracowany do celów audytu, aby umożliwić SRB sprawdzenie i ewentualne wykazanie a posteriori, że każda uwaga została przetworzona i należyście wzięta pod uwagę. Za pomocą tego kodu SRB jako jedyna była w stanie powiązać uwagi z danymi otrzymanymi podczas fazy rejestracji. Deloitte nie miał i nadal nie ma dostępu do bazy danych zebranych w fazie rejestracji.

13. Zainteresowani akcjonariusze i wierzyciele (zwani dalej „skarżącymi”) złożyli do EIOD pięć skarg na podstawie rozporządzenia 2018/1725, powołując się na okoliczność, że oświadczenie o poufności dotyczące przetwarzania danych osobowych opublikowane przez SRB nie zawierało żadnej wzmianki o przekazaniu Deloitte danych zebranych za pomocą formularza. Podnoszą oni naruszenie przez SRB obowiązku informacyjnego dotyczącego przetwarzania danych osobowych, spoczywającego na niej na mocy tego rozporządzenia, zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. d) wspomnianego rozporządzenia.

⁵ Artykuł 20 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 stanowi, że osobą tą jest „osoba niezależna od wszelkich organów publicznych, w tym od [SRB] i krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także od odnośnego podmiotu”. Artykuł 20 ust. 16 tego rozporządzenia odsyła do art. 20 ust. 1 w odniesieniu do wspomnianego pojęcia „osoby niezależnej”.

⁶ Jest to uniwersalny 33-cyfrowy unikalny identyfikator, generowany losowo.

⁷ Ze spornej decyzji wynika, że Deloitte wspierał SRB w procesie decyzyjnym jako osoba niezależna. Z decyzji tej wynika również, że w dniu 18 marca 2020 r. SRB zdecydowała, iż zainteresowanym akcjonariuszom i wierzycielom nie przysługuje żadna rekompensata, i wskazała, że decyzja ta jest oparta na ocenie dokonanej przez Deloitte po przeprowadzeniu restrukturyzacji i jednolitej likwidacji oraz na analizie uwag otrzymanych w ramach procedury dotyczącej prawa do bycia wysłuchanym.

14. W dniu 24 czerwca 2020 r. EIOD wydał wstępną decyzję, która została unieważniona w następstwie wniosku SRB o ponowne rozpatrzenie sprawy i zastąpiona w dniu 24 listopada 2020 r. zaskarżoną decyzją o następującej treści:

- „1. EIOD ocenia, że dane, które SRB udostępniła Deloitte, były danymi spseudonimizowanymi zarówno ze względu na to, że uwagi w fazie [konsultacji] były danymi osobowymi, jak i dlatego, że SRB dzieliła się kodem alfanumerycznym umożliwiającym powiązanie odpowiedzi otrzymanych w fazie [rejestracji] z odpowiedziami w fazie [konsultacji], mimo że dane dostarczone przez uczestników w celu zidentyfikowania w fazie [rejestracji] nie zostały przekazane Deloitte.
2. EIOD ocenia, że Deloitte był odbiorcą danych osobowych skarżących w rozumieniu art. 3 pkt 13 rozporządzenia 2018/1725. Okoliczność, że Deloitte nie został wskazany w oświadczeniu o poufności SRB jako potencjalny odbiorca danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych przez SRB jako administratora danych w ramach procedury dotyczącej prawa do bycia wysłuchanym, stanowi naruszenie obowiązku informacyjnego przewidzianego w art. 15 ust. 1 lit. d) [rozporządzenia 2018/1725].
3. W świetle wszystkich środków technicznych i organizacyjnych wprowadzonych przez SRB w celu ograniczenia ryzyka naruszenia prawa osób fizycznych do ochrony danych w ramach procedury prawa do bycia wysłuchanym EIOD podejmuje decyzję o niewykonywaniu swoich uprawnień naprawczych przewidzianych w art. 58 ust. 2 [rozporządzenia 2018/1725].
4. EIOD zaleca jednak, aby SRB upewniła się, że jej oświadczenia o poufności w przyszłych procedurach dotyczących prawa do bycia wysłuchanym będą obejmowały przetwarzanie danych osobowych zarówno w fazie rejestracji, jak i na etapie konsultacji oraz że obejmą one wszystkich potencjalnych odbiorców gromadzonych informacji, tak aby w pełni wywiązać się z obowiązku informowania osób, których dane dotyczą, zgodnie z art. 15 [rozporządzenia 2018/1725]”.

IV. Zaskarżony wyrok

15. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 września 2020 r. oraz pismem dostosowującym złożonym w dniu 29 stycznia 2021 r. SRB wniosła skargę, w której zmierzała, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności spornej decyzji, a po drugie, do stwierdzenia niezgodności z prawem pierwotnej decyzji EIOD z dnia 24 czerwca 2020 r.

16. Na poparcie pierwszego żądania skargi⁸ SRB podniosła dwa zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725, ponieważ informacje przesłane do Deloitte nie stanowiły danych osobowych, zaś zarzut drugi dotyczył naruszenia prawa do dobrej administracji, o którym mowa w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

17. W zaskarżonym wyroku Sąd uznał to żądanie za dopuszczalne. Co do istoty, Sąd uwzględnił zarzut pierwszy skargi i uchylił sporną decyzję, nie badając zarzutu drugiego.

⁸ Przedstawione w skardze żądanie drugie zmierzało do stwierdzenia przez Sąd, że pierwotna decyzja była niezgodna z prawem. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił to żądanie drugie ze względu na brak właściwości, na tej podstawie, że wnosząc je, SRB zmierzała do wydania wyroku deklaratoryjnego, a nie do stwierdzenia nieważności aktu.

18. W odniesieniu do zarzutu pierwszego Sąd orzekł, po pierwsze, że EIOD uznał, iż informacje przesłane Deloitte są informacjami „o” osobie fizycznej w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725 na podstawie domniemania, nie zbadawszy ani treści, ani celu, ani skutków informacji przesłanych Deloitte⁹, co jest sprzeczne z wyrokiem Nowak¹⁰.

19. Po drugie, jeśli chodzi o warunek określony w art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725, zgodnie z którym informacja powinna dotyczyć „zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania” osoby fizycznej, Sąd stwierdził, że w tej sprawie do EIOD należało zbadanie, czy uwagi przesłane do Deloitte stanowiły dla Deloitte dane osobowe. Jednak, jak wskazano w zaskarżonym wyroku, EIOD zbadał jedynie możliwość ponownej identyfikacji autorów uwag z punktu widzenia SRB, a nie Deloitte. W związku z tym, wobec braku zbadania przez EIOD, czy Deloitte dysponował prawnymi i praktycznie wykonalnymi środkami dostępu do dodatkowych informacji, niezbędnych do ponownej identyfikacji autorów uwag, EIOD nie mógł stwierdzić, że informacje przesłane Deloitte stanowiły informacje o „możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej” w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725¹¹.

V. Postępowanie przed Trybunałem i stanowiska stron

20. Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 5 lipca 2023 r. EIOD wniósł odwołanie od zaskarżonego wyroku. Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 29 listopada 2023 r.¹² Europejska Rada Ochrony Danych została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania EIOD, a postanowieniem z dnia 20 października 2023 r. Komisja Europejska została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania SRB.

21. EIOD wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w przedmiocie sporu;
- obciążenie SRB kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.

22. Europejska Rada Ochrony Danych, popierająca żądania EIOD, wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;

⁹ Zobacz pkt 64, 73 i 74 zaskarżonego wyroku.

¹⁰ Wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r. (C-434/16, zwany dalej „wyrokiem Nowak”, EU:C:2017:994). W niniejszej opinii zostaną przytoczone, na zasadzie analogii, wyroki dotyczące stosowania dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1, zwanego dalej „RODO”). Jak bowiem wynika z motywów 4 i 5 rozporządzenia 2018/1725 oraz z art. 2 ust. 3 i art. 98 RODO, prawodawca Unii zamierzał ustanowić system ochrony danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, który jest równoważny z systemem ochrony RODO, aby zapewnić jednolitą i spójną ochronę osób fizycznych w zakresie przetwarzania ich danych osobowych w Unii (zob. wyrok z dnia 7 marca 2024 r., OC/Komisja, C-479/22 P, EU:C:2024:215, pkt 43).

¹¹ Zobacz pkt 100, 103 i 105 zaskarżonego wyroku.

¹² C-413/23 P, EU:C:2023:1036.

- wydanie ostatecznego orzeczenia w przedmiocie sporu poprzez utrzymanie w mocy spornej decyzji.

23. SRB wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd oraz
- obciążenie EIOD kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.

24. Komisja Europejska, popierająca żądania SRB, wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania;
- obciążenie EIOD kosztami postępowania.

VI. W przedmiocie odwołania

25. Na poparcie odwołania EIOD, wspierany przez Europejską Radę Ochrony Danych, podnosi dwa zarzuty. Pierwszy z nich zmierza do zakwestionowania dokonanej przez Sąd wykładni pojęcia „danych osobowych” w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 6 rozporządzenia 2018/1725, zgodnie z interpretacją wynikającą z orzecznictwa Trybunału. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady rozliczalności wyrażonej w art. 4 ust. 2 i art. 26 ust. 1 tegoż rozporządzenia.

A. W przedmiocie pierwszego zarzutu odwołania

26. Zarzut pierwszy składa się z dwóch części. Część pierwsza zarzutu dotyczy warunku, w świetle którego sporne informacje powinny być „o” osobie fizycznej, a zarzut drugi dotyczy warunku polegającego na tym, że wspomniana osoba powinna być „zidentyfikowana lub możliwa do zidentyfikowania”.

1. W przedmiocie części pierwszej zarzutu, dotyczącej kwestii ustalenia, czy informacje są „o” osobie fizycznej

a) Argumentacja stron

27. EIOD, popierany przez Europejską Radę Ochrony Danych, twierdzi, że Sąd błędnie orzekł, iż EIOD oparł się na domniemaniu dotyczącym interpretacji warunku, zgodnie z którym informacje przesłane Deloitte dotyczyły osoby fizycznej w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725. Jego zdaniem w okolicznościach sprawy dokładniejsze badanie z jego strony nie było wymagane.

28. SRB podnosi z kolei, że jak wynika z wyroku Sądu, EIOD ograniczył się do wskazania, iż przedmiotowe uwagi przedstawione przez skarżących na etapie konsultacji w ramach procedury dotyczącej prawa do bycia wysłuchanym odzwierciedlały ich opinie lub punkty widzenia, podczas gdy powinien był zbadać, czy informacje przesłane do Deloitte były powiązane z konkretną osobą ze względu na ich treść, cel lub skutek, jak wymaga tego wyrok Nowak.

b) Ocena

29. Należy przypomnieć, że Trybunał wielokrotnie orzekał, iż użycie w definicji „danych osobowych” wyrażenia „wszelkie informacje” odzwierciedla przyświecający unijnemu prawodawcy zamiar przypisania temu pojęciu szerokiego zakresu, obejmującego potencjalnie wszelkie informacje¹³, zarówno obiektywne, jak i subiektywne, w postaci opinii czy oceny, jednakże pod warunkiem że „dotyczą” one danej osoby.

30. W związku z tym informacja dotyczy zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej, jeżeli ze względu na swą treść, cel czy skutek dana informacja jest „powiązana” z daną osobą¹⁴.

31. Jeśli chodzi o opinie czy oceny, takie jak przedmiotowe uwagi skarżących w niniejszej sprawie, zasadne wydaje się rozróżnienie w zależności od tego, czy wspomniane opinie bądź oceny „są powiązane” z jedną czy z kilkoma osobami, których dotyczy tekst opinii lub oceny, lub czy, tak jak w niniejszej sprawie, chodzi o ustalenie, czy są one powiązane z ich autorem. W pierwszym przypadku, aby stwierdzić istnienie informacji powiązanej z osobą, której dotyczy ocena, należy rozważyć, czy zawartość, cel lub skutek oceny dotyczą wspomnianej osoby. Z kolei w drugim przypadku, w celu ustalenia, czy ocena jest powiązana z osobą, która ją wydała, możliwe wydaje mi się założenie, że tak jest i że opinia lub ocena w sposób konieczny są powiązane z ich autorem.

32. I tak, w wyroku Nowak główną kwestią była ocena informacji zawartych w arkuszu egzaminacyjnym. Sprawa dotyczyła zatem dwóch osób: kandydata i egzaminatora. Prawdą jest, że Trybunał zbadał treść, cel i skutek odpowiedzi kandydata, aby wywieść z tego wnioski, że dotyczyły one tego kandydata. Jednakże jeśli chodzi w szczególności w odniesieniu do komentarzy egzaminatora, które odzwierciedlają jego opinię czy ocenę¹⁵, to chociaż Trybunał zbadał treść, cel i skutek informacji zawartych w arkuszu, by stwierdzić, że wspomniane oceny odnoszą się do kandydata, nie przeprowadził on takiej analizy celem ustalenia, że stanowią one informacje dotyczące egzaminatora, który był ich autorem¹⁶. Moim zdaniem nie można zatem całkowicie wykluczyć, że domniemanie (zwykle) może mieć zastosowanie przy ocenie, czy opinia lub ocena, lub, jak w tym przypadku, uwaga „odnoszą się” do ich autora.

33. W związku z powyższym wnioskuję, że w braku dowodu przeciwnego uwagi będące przedmiotem niniejszej sprawy w zakresie, w jakim zostały przedstawione przez skarżących i wyrażały ich „logikę i rozumowanie”, stanowiące zatem odzwierciedlenie ich „subiektywnej opinii”, „dotyczyły” w sposób konieczny wspomnianych skarżących niezależnie od celu lub skutku ich uwag.

¹³ Zobacz w szczególności niewyczerpujący wykaz w pkt 36 opinii rzecznika generalnego G. Pitruzzelli w sprawie Österreichische Datenschutzbehörde i CRIF (C-487/21, EU:C:2022:1000).

¹⁴ Zobacz wyrok Nowak, pkt 34, 35. Zobacz ponadto wyroki: z dnia 4 maja 2023 r., Österreichische Datenschutzbehörde i CRIF (C-487/21, EU:C:2023:369, pkt 23, 24); z dnia 22 czerwca 2023 r., Pankki S (C-579/21, EU:C:2023:501, pkt 42, 43); z dnia 7 marca 2024 r.: OC/Komisja (C-479/22 P, EU:C:2024:215, pkt 45); IAB Europe (C-604/22, EU:C:2024:214, pkt 36, 37).

¹⁵ Wyrok Nowak, pkt 43.

¹⁶ Wyrok Nowak, pkt 44 in fine.

34. W każdym razie nawet w przypadku braku takiego domniemania w niniejszej sprawie jestem zdania, że przedmiotowe uwagi „dotyczą” skarżących ze względu na ich treść, cel i skutek.

35. W tym względzie SRB podnosi, że argumenty oparte na celu i kontekście spornych uwag są nieskuteczne, ponieważ nie zostały zbadane w spornej decyzji, jak również są niedopuszczalne, ponieważ zawierają nowy zarzut faktyczny, a w każdym razie są błędne.

36. Powyższa argumentacja mnie nie przekonuje. W rzeczywistości zarówno analiza przeprowadzona przez EIOD w spornej decyzji, jak i ocena dokonana przez Sąd wpisują się w kontekst prawny, który został wzięty pod uwagę i który wyraźnie wskazuje na cel i skutek przedmiotowych uwag przedstawionych w kontekście procedury dotyczącej prawa do bycia wysłuchanym. Wspomniane argumenty, odnoszące się do celu i skutku przedmiotowych uwag, są zatem skuteczne i dopuszczalne.

37. Ponadto, co do istoty, z mających zastosowanie ram prawnych w sposób jasny wynika, że przyświecającą procedurze dotyczącej prawa do bycia wysłuchanym celem, w ramach którego przedstawiono przedmiotowe uwagi, było umożliwienie akcjonariuszom i wierzycielom, których dotyczy procedura, wniesienia swojego wkładu w to postępowanie, w szczególności aby umożliwić SRB uzyskanie wszystkich informacji niezbędnych do podjęcia ostatecznej decyzji w przedmiocie istnienia lub nieistnienia konieczności przyznania rekompensaty akcjonariuszom i wierzycielom, których dotyczy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular, zgodnie z zasadą, że żaden wierzyciel nie może być traktowany gorzej niż byłby traktowany w przypadku likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego¹⁷. Ponadto wspomniane uwagi, po ich uwzględnieniu przez SRB, mogły mieć wpływ na interesy i prawa skarżących w zakresie rekompensaty finansowej.

38. Stwierdzam, że przedmiotowe uwagi odnoszą się do osób, których dotyczy niniejsza sprawa, w tym ze względu na swój cel i skutek.

39. Dodam, że oczywiście przedmiotowe uwagi, przekazane Deloitte, zostały „przefiltrowane, skategoryzowane i zsumowane”, tak iż, jak wynika z okoliczności ustalonych przez Sąd¹⁸, nie można było rozróżnić poszczególnych uwag w ramach tego samego tematu; można jednak przyjąć, że treść zbiorczych uwag nawet po ich zsumowaniu odzwierciedla indywidualne punkty widzenia dotyczące wyceny nr 3. Są one bowiem sumą opinii stanowiących, jako takie, informacje odnoszące się do osób, które je wyraziły. Ich filtrowanie, kategoryzowanie i sumowanie pozostają bez wpływu na to stanowisko, bowiem w przeciwnym razie wystarczyłoby zsumować kilka punktów widzenia, aby ominąć warunek informacji „o” osobie fizycznej. Okoliczność, że w ramach sumy uwag nie jest możliwe rozróżnienie poszczególnych indywidualnych opinii, wydaje mi się raczej mieścić w zakresie drugiego warunku kumulatywnego, odnoszącego się do możliwości zidentyfikowania danych osób, analizowanej w kontekście części drugiej rozpatrywanego zarzutu, aniżeli warunku wymagającego, aby uwaga była „powiązana” z osobą fizyczną.

40. W tych okolicznościach jestem zdania, że ocenę Sądu można uznać za dotkniętą naruszeniem prawa w zakresie, w jakim Sąd uznał, że EIOD nie przeprowadził kontroli wymaganej w wyroku Nowak w celu stwierdzenia, że przedmiotowe uwagi są „o” osobach fizycznych w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725.

¹⁷ Zobacz podobnie pkt 5–7 zaskarżonego wyroku i pkt 9 niniejszej opinii.

¹⁸ Zobacz pkt 23 zaskarżonego wyroku.

41. Gdyby Trybunał postanowił oddalić wspomnianą część pierwszą zarzutu i orzekł, że przedmiotowe spseudonimizowane uwagi nie odnoszą się do ich autorów, badanie części drugiej zarzutu okazałoby się zbyteczne w zakresie, w jakim zgodnie z art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725 chodzi o warunek konieczny dla istnienia danych osobowych, mający charakter kumulatywny wobec omówionego poniżej warunku możliwości zidentyfikowania osób, których dane dotyczą.

2. W przedmiocie części drugiej zarzutu, dotyczącej warunku możliwości zidentyfikowania osób, których dane dotyczą

42. EIOD i Europejska Rada Ochrony Danych podnoszą w istocie, że Sąd popełnił dwa błędy, z których pierwszy dotyczy pojęcia „pseudonimizacji”, a drugi interpretacji wyroku Breyer¹⁹, co kwestionują SRB i Komisja.

a) W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na błędzie dotyczącym skutków pseudonimizacji

43. Zarzut ten ukazuje istnienie dwóch bardzo różnych podejść do zakresu stosowania zasad ochrony danych. Czy spseudonimizowane dane powinny być uwzględniane automatycznie wyłącznie na tej podstawie, że osoby, których dane dotyczą, pozostają możliwe do zidentyfikowania, niezależnie od dostępności dodatkowych danych identyfikujących, czy też należy uznać, że po procesie pseudonimizacji dane stają się danymi osobowymi tylko dla tych podmiotów, które mogą z uzasadnionym prawdopodobieństwem zidentyfikować osoby, których dane dotyczą?

1) Argumentacja stron

44. EIOD i Europejska Rada Ochrony Danych zasadniczo utrzymują, że dane spseudonimizowane pozostają danymi osobowymi wyłącznie z tego powodu, że osoby, których dane dotyczą, pozostają możliwe do zidentyfikowania, ponieważ informacje umożliwiające ich identyfikację nadal istnieją. Podejście Sądu jest ich zdaniem błędne, ponieważ pozwalałoby na uznanie danych spseudonimizowanych za dane zanonimizowane w odniesieniu do odbiorcy, co stanowiłoby zagrożenie dla ochrony osób, których dane dotyczą, i prowadziłoby do pomylenia pseudonimizacji z anonimizacją. Takie podejście, które jest sprzeczne z tekstem i celem rozporządzenia 2018/1725, pozwoliłoby administratorowi danych na nieuzasadnione usunięcie danych osobowych z zakresu unijnych przepisów o ochronie danych.

45. SRB i Komisja podnoszą z kolei, że dane spseudonimizowane pozostają danymi osobowymi dla administratora, który je spseudonimizował, ale w odniesieniu do odbiorców należy zbadać możliwość zidentyfikowania osób, których dane dotyczą. Ponadto, nawet jeśli art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725 nie określa, kto powinien być w stanie zidentyfikować osobę, której dane dotyczą, to według SRB i Komisji, w świetle motywu 16 i w kontekście art. 15 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia, rozpatrywanych w niniejszej sprawie, istotny jest punkt widzenia odbiorcy. Zdaniem SRB i Komisji, jeśli ów odbiorca nie otrzymuje danych osobowych, to osoby, których dane dotyczą, nie mają interesu w uzyskaniu informacji o przekazaniu danych, ponieważ ich prawa nie zostają naruszone.

¹⁹ Wyrok z dnia 19 października 2016 r., Breyer (C-582/14, zwany dalej „wyrokiem Breyer”, EU:C:2016:779).

2) Ocena

46. Na wstępie warto przypomnieć, że pseudonimizacja jest przetwarzaniem stosowanym w odniesieniu do danych osobowych, aby – zgodnie z motywem 17 rozporządzenia 2018/1725 – „ograniczyć ryzyko” powiązania zbioru danych z tożsamością osoby, której dane dotyczą, oraz „pomóc administratorom i podmiotom przetwarzającym wywiązać się z obowiązku ochrony danych”.

47. Artykuł 3 pkt 6 rozporządzenia 2018/1725 definiuje zatem pseudonimizację jako „przetworzenie danych osobowych w taki sposób, by nie można ich było już przypisać konkretnej osobie, której dane dotyczą, bez użycia dodatkowych informacji, pod warunkiem że takie dodatkowe informacje są przechowywane osobno i są objęte środkami technicznymi i organizacyjnymi uniemożliwiającymi ich przypisanie zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej”²⁰.

48. Pseudonimizacja nie jest zatem elementem definicji danych osobowych, które zostały zdefiniowane w art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725 w odniesieniu do pojęcia „możliwości zidentyfikowania” osoby, której dane dotyczą. Ponadto, jak wskazała Komisja w swoich uwagach interwenienta, rozporządzenie to definiuje pojęcie „pseudonimizacji”, odnosząc się do procesu wprowadzania zabezpieczenia lub środka technicznego i organizacyjnego, ale nie do pojęcia „danych pseudonimizowanych”.

49. Powyższą interpretację potwierdza lektura art. 3 pkt 6 w związku z motywem 16 tegoż rozporządzenia, którego pierwsze zdanie przypomina, że „[z]asady ochrony danych powinny mieć zastosowanie do wszelkich informacji o zidentyfikowanych lub możliwych do zidentyfikowania osobach fizycznych”.

50. Ponadto motyw 16 rozporządzenia 2018/1725 zasługuje na dokładniejszą analizę²¹. Zawiera on bowiem zdanie drugie, zgodnie z którym „[s]pseudonimizowane dane osobowe, które przy użyciu dodatkowych informacji można przypisać osobie fizycznej, należy uznać za informacje o możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej”. Następujące po nim zdania trzecie i czwarte precyzują treść tego wymogu dotyczącego możliwości zidentyfikowania.

51. Z brzmienia tych przepisów wnioskuję, że w przypadku pseudonimizacji istnieje otwarta możliwość, że osoby, których dane dotyczą, nie są możliwe do zidentyfikowania, bowiem w przeciwnym razie wspomniane brzmienie motywu 16 nie miałyby racji bytu. Należy dodać, że ostatnie zdania przywołanego motywu dotyczące anonimizacji potwierdzają tę interpretację: wykluczają one dane zanonimizowane (lub te, które stały się anonimowe) z zakresu stosowania rozporządzenia 2018/1725²², ale wykluczają one dane spseudonimizowane tylko o tyle, o ile

²⁰ Zobacz również w tym zakresie wytyczne dotyczące pojęcia danych osobowych (Grupa Robocza „Artykuł 29”, opinia 4/2007 z dnia 20 czerwca 2007 r., WP 136) oraz dotyczące w sposób wyraźny technik anonimizacji i pseudonimizacji (Grupa Robocza „Artykuł 29”, opinia 5/2014 z dnia 10 kwietnia 2014 r., WP 216). Wspomniany proces pseudonimizacji jest zatem szczególnie ważny w kontekście badań i statystyk.

²¹ O ile motywy nie mają wiążącej mocy prawnej i nie mogą stanowić podstawy interpretacji, która byłaby sprzeczna z celami realizowanymi przez rozporządzenie 2018/1725, o tyle Trybunał często odwołuje się do nich przy wykładni przepisów aktu prawa Unii (zob. w szczególności opinie: rzecznika generalnego M. Szpunara w sprawie Planet49, C-673/17, EU:C:2019:246, pkt 71; rzecznik generalnej J. Kokott w sprawie Komisja/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2022:817).

²² Ponadto, z czysto technicznego punktu widzenia, anonimizacja nie wyklucza możliwości ponownej identyfikacji, dlatego administratorzy danych stosujący techniki anonimizacji powinni w sposób regularny analizować nieodłączne ryzyko ponownej identyfikacji, oceniając wagę i prawdopodobieństwo tego ryzyka w poszczególnych przypadkach (zob. w tym względzie O. Tambou, *Manuel de droit européen de la protection des données à caractère personnel*, Bruylant 2020, pkt 68 i literatura cytowana w tym zakresie, w szczególności w przypisie 162).

osoby, których dane dotyczą, nie są możliwe do zidentyfikowania. W przypadku braku możliwości zidentyfikowania tych osób są one zgodnie z prawem uważane za wystarczająco chronione przez proces pseudonimizacji, niezależnie od faktu, że dodatkowe dane identyfikacyjne nie zostały całkowicie usunięte.

52. Innymi słowy, nie chodzi o automatyczne wyłączenie spseudonimizowanych danych z zakresu stosowania tego rozporządzenia²³. Jednakże w świetle motywu 16 owego rozporządzenia nie można wykluczyć, że takie dane mogą pod pewnymi warunkami nie być objęte pojęciem „danych osobowych”.

53. Wbrew temu, co twierdzi EIOD, takie podejście nie wydaje mi się sprzeczne z celem, jakim jest zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony danych osobowych, w szczególności w świetle z jednej strony określonych w obowiązujących przepisach wymogów dotyczących możliwości zidentyfikowania, a z drugiej strony ich wykładni dokonanej przez orzecznictwo.

54. Po pierwsze, motyw 16 rozporządzenia 2018/1725 odnosi się do możliwości zidentyfikowania przez administratora danych przez „lub inną osobę”: to szerokie pojęcie, aczkolwiek mające swoje granice²⁴, wpisuje się w ochronne podejście do danych osobowych.

55. Podobnie ów motyw 16 przewiduje, że należy wziąć pod uwagę wszelkie sposoby, w stosunku do których istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, iż zostaną one wykorzystane przez administratora lub przez inną osobę w celu bezpośredniego lub pośredniego zidentyfikowania osoby fizycznej z uwzględnieniem wszelkich obiektywnych czynników, takich jak koszt i czas potrzebne do jej zidentyfikowania, a także z uwzględnieniem technologii dostępnej w momencie przetwarzania danych, jak również postępu technologicznego, co stanowi szeroką definicję chroniącą dane osobowe.

56. Po drugie, przyjęta w orzecznictwie interpretacja pojęcia „możliwości zidentyfikowania”, koncentrująca się na ryzyku ponownej identyfikacji osób, których dane dotyczą, pozwala również na szerokie zastosowanie pojęcia „danych osobowych”. W związku z tym Trybunał systematycznie

²³ O ile pierwotnym zamiarem wprowadzenia pojęcia „pseudonimizacji” do RODO było zapewnienie elastyczności w celu złagodzenia obowiązków w zakresie ochrony danych [zob. w tym względzie C. Kuner, L.A. Bygrave, C. Docksey, Background and Evolution of the EU General Data Protection Regulation (GDPR), w: C. Kuner, L.A. Bygrave, C. Docksey, L. Drechsler (red.), *The EU General Data Protection Regulation (GDPR). A Commentary*, Oxford University Press, Oxford 2020, s. 1–47], o tyle Rada nie wyraziła tego zamiaru w motywie 26 RODO, którego brzmienie zostało przejęte do motywu 16 rozporządzenia 2018/1725.

²⁴ Jak wskazał rzecznik generalny M. Campos Sánchez-Bordona w pkt 64–67 opinii w sprawie Breyer (C-582/14, EU:C:2016:339), „[n]igdy nie można określić z całą pewnością tego, że nie istnieje osoba trzecia, która posiadałaby dane dodatkowe, jakie można by połączyć z tymi informacjami i które pozwalałyby w rezultacie na ujawnienie tożsamości danej osoby. [...]. Uważam jednak, że obawa ta (która jest całkowicie uzasadniona) nie może prowadzić do zignorowania intencji regulacyjnej prawodawcy i że wykładnia systemowa motywu [16 rozporządzenia 2018/1725] ogranicza się do »sposobów, jakimi mogą [racjonalnie rzecz biorąc] posłużyć się« określone osoby trzecie”.

uznawał za „dane osobowe” te dane, które, mimo że są oddzielone od danych identyfikacyjnych będących w posiadaniu kogoś innego, mogą w danym kontekście powodować ryzyko ponownej identyfikacji osób, których dotyczą²⁵.

57. A zatem tylko wtedy, gdy ryzyko identyfikacji nie istnieje lub jest znikome²⁶, określone dane mogą zgodnie z prawem uniknąć bycia uznanymi za „dane osobowe”.

58. Argumenty EIOD oraz Europejskiej Rady Ochrony Danych dotyczące niebezpieczeństwa wynikającego ze zbyt wąskiej interpretacji danych osobowych mnie nie przekonują. Okoliczność, że zasady wynikające z rozporządzenia 2018/1725 nie mają zastosowania do danych dotyczących osób fizycznych, co do których nie ma możliwości ich identyfikacji, nie wykluczałaby bowiem w stosownych przypadkach odpowiedzialności prawnej podmiotów, które dopuściły się nagannych zachowań, na przykład w razie skutkującego zaistnieniem szkody ujawnienia danych. Natomiast nieproporcjonalne wydaje mi się nakładanie na podmiot, który nie może z uzasadnionym prawdopodobieństwem zidentyfikować osób, których dane dotyczą²⁷, obowiązków wynikających z rozporządzenia 2018/1725, a zatem obowiązków, których podmiot ten nie mógłby z założenia przestrzegać lub które wiązałyby się w szczególności z podjęciem próby zidentyfikowania osób, których dane dotyczą.

59. W świetle powyższych rozważań, analizując spór w odniesieniu do danych przekazanych Deloitte, jestem zdania, że wbrew temu, co twierdzi EIOD, konieczne było ustalenie, czy pseudonimizacja przedmiotowych danych była wystarczająco mocna, aby stwierdzić, że skarżący, będący autorami informacji przekazanych Deloitte, nie byli z uzasadnionym prawdopodobieństwem możliwi do zidentyfikowania. Innymi słowy, w tym kontekście, jeżeli Deloitte dysponował odpowiednimi środkami, aby zidentyfikować wspomnianych skarżących, to można było uznać, że przetwarza on dane osobowe.

60. Zarzut pierwszy podniesiony przez EIOD powinien zatem moim zdaniem zostać oddalony.

²⁵ Na przykład w wyroku Breyer dynamiczny adres IP zarejestrowany przez dostawcę usług medialnych online, mimo że jest oddzielony od danych identyfikacyjnych przechowywanych przez dostawcę dostępu do Internetu, stanowi „dane osobowe”, w sytuacji gdy dostawca usług medialnych online dysponuje środkami umożliwiającymi mu zidentyfikowanie osoby, której wspomniany adres IP dotyczy. Podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2023 r., Gesamtverband Autoteile-Handel (Dostęp do informacji dotyczących pojazdów) (C-319/22, EU:C:2023:837), dotyczy numeru VIN pojazdu, określonego jako kod alfanumeryczny przypisany pojazdowi przez jego producenta w celu zapewnienia właściwej identyfikacji każdego pojazdu. Mimo że sam w sobie nie ma charakteru osobowego, wspomniany VIN nabiera tego charakteru dla kogoś, kto dysponuje realnymi środkami umożliwiającymi powiązanie go z konkretną osobą (pkt 46), a zatem powiązanie go ze zidentyfikowaną lub możliwą do zidentyfikowania osobą fizyczną (pkt 49). Ponadto podobnie komunikat prasowy Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) zawierający identyfikatory umożliwiające identyfikację wnioskodawcy bądź na podstawie samej obiektywnej lektury tego komunikatu prasowego, bądź za pomocą sposobów, które „racjonalnie mogą być wykorzystane” przez jego czytelników, stanowi dane osobowe (wyrok z dnia 7 marca 2024 r., OC/Komisja, C-479/22 P, EU:C:2024:215). Podobnie w wyroku z dnia 7 marca 2024 r., IAB Europe (C-604/22, EU:C:2024:214), stowarzyszenie IAB reprezentujące przedsiębiorstwa z sektora reklamy cyfrowej i marketingu cyfrowego wdrożyło ramy celem rejestracji informacji o preferencjach użytkowników stron internetowych, zakodowanych za pomocą „TC String” (kombinacji liter i znaków). Wspomniany TC String został uznany za dane osobowe ze względu na fakt, że w połączeniu z identyfikatorem umożliwiał on identyfikację danego użytkownika Internetu, w tym przez IAB, która nie posiadała danych identyfikacyjnych, ale mogła pośrednio uzyskać do nich dostęp za pomocą racjonalnych środków (pkt 48–50 wyroku).

²⁶ Z pkt 46 wyroku Breyer wynika, że miałyby to miejsce w przypadku, gdyby identyfikacja osoby, której dane dotyczą, była zakazana prawem lub niewykonalna w praktyce, przykładowo z powodu okoliczności, że wiązałyby się z nadmiernym nakładem czasu, kosztów i pracy ludzkiej.

²⁷ W tym zakresie można przywołać na przykład obowiązki wynikające z prawa do sprostowania danych osobowych, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia 2018/1725.

b) W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na błędnym porównaniu z wyrokiem Breyer

1) Argumentacja stron

61. Zdaniem EIOD, popieranego przez Europejską Radę Ochrony Danych, przedmiotowe spseudonimizowane dane są danymi osobowymi dla SRB, a zatem obowiązek dostarczenia osobom, których dane dotyczą, informacji dotyczących odbiorcy spoczywał na SRB. EIOD co do zasady podnosi, że Sąd błędnie zinterpretował wyrok Breyer, który dotyczył innej sytuacji faktycznej.

62. Z kolei zdaniem SRB, popieranej przez Komisję, porównanie z wyrokiem Breyer jest trafne i prowadzi do wniosku, że obowiązek udzielenia informacji ma zastosowanie tylko wtedy, gdy przekazywane dane są danymi osobowymi z punktu widzenia odbiorcy, w tym przypadku Deloitte, co, jak słusznie stwierdził Sąd, nie zostało wykazane w niniejszej sprawie.

2) Ocena

63. Jestem zdania, że obowiązek informacyjny przewidziany w art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2018/1725 oraz zbieżność z wyrokiem Breyer prowadzą w niniejszej sprawie do rozstrzygnięcia odmiennego niż to przyjęte przez Sąd, co zostanie omówione w ramach analizy niniejszego zarzutu.

64. Artykuł 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2018/1725 ustanawia wymóg przetwarzania zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty danych w odniesieniu do osoby, której dane dotyczą.

65. W szczególności art. 15 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia stanowi, że jeżeli dane osobowe osoby, której dane dotyczą, zbierane są od tej osoby, to „podczas pozyskiwania danych osobowych” administrator podaje jej informacje o odbiorcach danych osobowych. Wydaje się zatem, że informacja ta powinna zostać udzielona przez administratora danych niezwłocznie, czyli w momencie gromadzenia danych²⁸.

66. Znaczenie poszanowania takiego obowiązku udzielenia informacji zostało również potwierdzone w motywie 35 rozporządzenia 2018/1725, zgodnie z którym zasady rzetelnego i przejrzystego przetwarzania wymagają, by osoba, której dane dotyczą, była informowana o prowadzeniu operacji przetwarzania i o jej celach. Administrator powinien podać osobie, której dane dotyczą, wszelkie inne informacje niezbędne do zapewnienia rzetelności i przejrzystości przetwarzania, uwzględniając konkretne okoliczności i konkretny kontekst przetwarzania danych osobowych²⁹.

²⁸ Zobacz analogicznie wyrok z dnia 29 lipca 2019 r., Fashion ID (C-40/17, EU:C:2019:629, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo). Zobacz także opinia rzecznika generalnego M. Szpunara w sprawie Association Mousse (C-394/23, EU:C:2024:610, pkt 58).

²⁹ Zobacz analogicznie wyroki: z dnia 1 października 2015 r., Bara i in. (C-201/14, EU:C:2015:638, pkt 34); z dnia 1 października 2019 r., Planet49 (C-673/17, EU:C:2019:801, pkt 77); z dnia 11 lipca 2024 r., Meta Platforms Ireland (Powództwo przedstawicielskie) (C-757/22, EU:C:2024:598, pkt 57). Motyw 36 rozporządzenia 2018/1725 precyzuje ponadto, że „[j]eżeli dane osobowe można zgodnie z prawem ujawnić innemu odbiorcy, należy poinformować o tym osobę, której dane dotyczą, przy ujawnieniu danych temu odbiorcy po raz pierwszy”. Innymi słowy, jeśli pojawia się nowy element, informację na jego temat należy podać do wiadomości osób, których dane dotyczą, przed tym „dalszym przetwarzaniem” (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 27 kwietnia 2022 r., Roos i in./Parlament, T-710/21, T-722/21 i T-723/21, EU:T:2022:262, pkt 171).

67. Powyższy obowiązek udzielenia informacji jest tym bardziej istotny, że ważność zgody udzielonej przez osobę, której dane dotyczą, zależy między innymi od tego, czy osoba ta wcześniej uzyskała informacje w świetle wszystkich okoliczności związanych z przetwarzaniem danych, do których miała prawo na podstawie art. 14 i 15 rozporządzenia 2018/1725 i które umożliwiają jej wyrażenie zgody z pełną znajomością rzeczy³⁰.

68. Należy dodać, że jedyny wyjątek od obowiązku informacyjnego, wynikający z art. 15 ust. 4 rozporządzenia 2018/1725, dotyczy przypadku, gdy osoba, której dane dotyczą, dysponuje już przedmiotowymi informacjami.

69. Należy z tego wnioskować, że w tym przypadku obowiązek udzielenia informacji mieści się w ramach stosunku prawnego istniejącego między z jednej strony osobami, których dane dotyczą, zwanymi tu skarżącymi, a z drugiej strony SRB jako administratorem danych, a nie w ramach stosunku między SRB a odbiorcą, czyli Deloitte. Obowiązek udzielenia informacji dotyczy zatem danych przechowywanych przez SRB przed ich przekazaniem Deloitte. Nie jest kwestionowane, że są to dane osobowe, ponieważ SRB posiada uwagi i bazę danych identyfikacyjnych osób, które je zgłosiły.

70. Takie oparte na „istotnym punkcie widzenia”³¹ podejście prowadzi mnie zatem do rozwiązania odmiennego od tego, które przyjął Sąd, nawet jeśli porównam je z wyrokiem Breyer.

71. Należy przypomnieć, że w sporze, który legł u podstaw pytania prejudycjalnego przedstawionego w sprawie, której dotyczył ten wyrok, P. Breyer domagał się zakazania administratorowi (Republice Federalnej Niemiec) zachowania jego dynamicznego adresu IP. Dodatkowe informacje umożliwiające jego identyfikację na podstawie adresu IP przypisanego do jego komputera nie znajdowały się w posiadaniu administratora, lecz dostawcy usług internetowych. Pytanie zmierzało zatem do ustalenia, czy dynamiczny adres IP będący w posiadaniu administratora danych może zostać uznany za „dane osobowe” a zatem, w kontekście stosunku prawnego między P. Breyerem a administratorem danych, skutkować obowiązkami w zakresie zachowania danych ciążącymi na tym ostatnim, mimo że dane identyfikacyjne P. Breyera znajdowały się w posiadaniu osoby innej niż administrator danych. Trybunał w istocie stwierdził, że administrator danych, choć nie był w posiadaniu dodatkowych informacji identyfikacyjnych, mógł z uzasadnionym prawdopodobieństwem mieć do nich dostęp, a dynamiczny adres IP został w związku z tym uznany za „dane osobowe”.

72. W niniejszej sprawie, jak przypomniano uprzednio³², obowiązek udzielenia informacji wpisuje się w ramy relacji między osobami, których dane dotyczą (skarżącymi), a administratorem danych (SRB): obowiązek udzielenia informacji powstaje z chwilą zebrania przez SRB przedmiotowych danych, a – w szczególności w odniesieniu do informacji o odbiorcy – najpóźniej z chwilą, gdy

³⁰ Zobacz analogicznie wyrok z dnia 11 lipca 2024 r., Meta Platforms Ireland (Powództwo przedstawicielskie) (C-757/22, EU:C:2024:598, pkt 60), a także pkt 47 opinii rzecznika generalnego J. Richarda de la Toura w tej samej sprawie (EU:C:2024:88). Zobacz także art. 14 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725, zgodnie z którym „[a]dministrator podejmuje odpowiednie środki, aby w zwięzłej, przejrzystej, zrozumiałej i łatwo dostępnej formie, jasnym i prostym językiem [...] udzielić osobie, której dane dotyczą, wszelkich informacji dotyczących przetwarzania, o których mowa w art. 15 i 16”.

³¹ W zakresie, w jakim można stwierdzić, że podejście to nie zostało omówione w ten sposób w pismach procesowych, pragnę wskazać, że oprócz tego, iż zostało ono przywołane na rozprawie przed Trybunałem, wpisuje się ono w ramy niniejszego sporu, ponieważ ma na celu określenie właściwego punktu widzenia w odniesieniu do obowiązku informacyjnego będącego przedmiotem niniejszej sprawy. W tym kontekście, o ile Sąd jest zobowiązany orzekać wyłącznie w przedmiocie żądań stron, do których należy wyznaczenie granic sporu, o tyle nie może on być związany wyłącznie argumentami przedstawionymi przez strony na poparcie ich żądań, chyba że rozważania wykraczające poza te argumenty mogłyby prowadzić do oparcia jego rozstrzygnięcia na błędnych stwierdzeniach prawnych (zob. wyrok z dnia 21 września 2010 r., Szwecja i in./API i Komisja, C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, EU:C:2010:541, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

³² Zobacz pkt 69 niniejszej opinii.

odbiorca jest znany. Jednakże gdy ten moment się skryształizuje, przedmiotowe dane są danymi osobowymi w posiadaniu SRB, która dysponuje dodatkowymi danymi identyfikacyjnymi. Jeśli chodzi o przedmiotowy obowiązek udzielenia informacji i moment jego skryształizowania, przedmiotowe dane stanowiły zatem dane osobowe, niezależnie od możliwości ich zidentyfikowania przez Deloitte, którego nie dotyczy ani stosunek prawny między skarżącymi a SRB, będący jedynym stosunkiem mającym w tym zakresie znaczenie, ani obowiązek informacyjny spoczywający na SRB.

73. W związku z tym wydaje mi się, że paralelizm z wyrokiem Breyer wymaga spojrzenia na niniejszą sprawę z odpowiedniej perspektywy.

74. Wynika z tego, że obowiązek udzielenia informacji spoczywał na SRB jako administratorze danych ze względu na jej relację ze skarżącymi, od których zebrała ona przedmiotowe dane, i to niezależnie od tego, czy przekazane Deloitte dane miały charakter danych osobowych, czy też nie.

75. Argument SRB, powtórzony na rozprawie, w świetle którego istotny jest punkt widzenia odbiorcy, ponieważ ważne jest ustalenie, czy jest on, czy też nie jest „odbiorcą danych osobowych”, należy zgodnie z tą logiką odrzucić.

76. W tym zakresie prawdą jest, że treść art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2018/1725, w którym jest mowa o „odbiorcach danych osobowych”, może być myląca. Jednakże skuteczność (effet utile) tego przepisu wymaga, aby informacja została przekazana osobom, których dane dotyczą, jak najwcześniej oraz przed przetworzeniem danych³³. W niniejszej sprawie, nawet jeśli SRB nie zamierzała w czasie początkowego zbierania uwag zwrócić się do Deloitte o opinię co do tego, czy uwagi te zmieniły wycenę nr 3, to ze spornej decyzji będącej przedmiotem postępowania przed Sądem wynika, że Deloitte wspierał SRB w kontekście procedury dotyczącej prawa do bycia wysłuchanym³⁴. Ponadto zamiar SRB przekazania spseudonimizowanych danych Deloitte może być uznany za istniejący najpóźniej w momencie podjęcia decyzji o przetwarzaniu przedmiotowych uwag właśnie w celu ich spseudonimizowania³⁵, ponieważ w przeciwnym razie pseudonimizacja nie miałaby żadnego uzasadnienia.

77. Jestem zatem zdania, że kontrola przestrzegania obowiązku informacyjnego w momencie przekazania Deloitte danych przez SRB, poprzez przyjęcie punktu widzenia Deloitte jako odbiorcy w celu zaklasyfikowania bądź niezaklasyfikowania przedmiotowych danych jako danych osobowych, skutkuje przesunięciem tej kontroli w czasie. W konsekwencji kontrola ta zostałaby niesłusznie odroczone, ponieważ zostałaby przeprowadzona na podstawie danych już przekazanych odbiorcy, mimo że przedmiot obowiązku udzielenia informacji dotyczy relacji między SRB a skarżącymi i ma na celu umożliwienie tym ostatnim wyrażenia świadomej zgody przed przekazaniem danych.

³³ W przedmiocie znaczenia wcześniejszego uzyskania informacji dla ważności świadomej zgody zob. wyrok z dnia 11 lipca 2024 r., Meta Platforms Ireland (Powództwo przedstawicielskie) (C-757/22, EU:C:2024:598, pkt 60).

³⁴ Zobacz przypis 7 do pkt 12 niniejszej opinii.

³⁵ Zobacz pkt 13 i nast. zaskarżonego wyroku. Zobacz także odpowiedzi SRB na pytania zadane na rozprawie.

78. Ponadto, w odniesieniu do zgody skarżących, ich udział w procedurze dotyczącej prawa do bycia wysłuchanym można z pewnością interpretować jako dorozumianą zgodę na udostępnienie danych osobowych administratorowi w celu uwzględnienia ich uwag. Moim zdaniem nie jest to jednak wystarczające, aby stwierdzić, że została wyrażona świadoma zgoda na pseudonimizację danych i ich przekazanie Deloitte bez uprzedniej informacji w tym zakresie ze strony SRB³⁶.

79. Wynika z tego moim zdaniem, że obowiązek SRB dostarczenia informacji miał zastosowanie w niniejszej sprawie przed przekazaniem przedmiotowych danych i niezależnie od tego, czy były one danymi osobowymi w posiadaniu Deloitte, czy też nie.

80. A zatem okoliczność, że pseudonimizacja jest lub nie jest wystarczająco mocna i skuteczna, aby móc ustalić, czy dane w posiadaniu Deloitte stanowią czy też nie stanowią danych osobowych, ostatecznie nie wydaje mi się *istotna* z punktu widzenia ciążącego na SRB obowiązku udzielania informacji.

81. W rezultacie obowiązek informacyjny spoczywający na SRB jako administratorze musiał zostać w niniejszej sprawie wykonany, a zaskarżony wyrok powinien z tej przyczyny zostać uchylony ze względu na błąd co do prawa.

82. A zatem skoro punkt widzenia odbiorcy przedmiotowych danych nie ma znaczenia w świetle obowiązku udzielenia informacji, określonego w art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2018/1725, argumenty stron dotyczące możliwości zidentyfikowania przez Deloitte, za pomocą zgodnych z prawem i praktycznie wykonalnych środków, osób, których dane dotyczą, okazują się bezskuteczne, a zatem nie ma potrzeby ich badania.

83. Gdyby Trybunał nie podzielił tego poglądu, tytułem ewentualnym podnoszę, że EIOD kwestionuje w tym zakresie stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym Deloitte nie miał dostępu do danych identyfikujących. W szczególności opiera się on na domniemanym stosunku umownym podwykonawstwa między SRB a Deloitte. SRB i Komisja twierdzą, że w ten sposób EIOD podnosi zarzuty dotyczące nowych okoliczności faktycznych, co jest niedopuszczalne na etapie odwołania. Podzielał to stanowisko. Rzeczywiście, istnienie stosunku umownego między SRB a Deloitte, który wskazywałby na możliwość zwrócenia się przez Deloitte do SRB o zidentyfikowanie skarżących, stanowi nowy argument, co do którego zresztą Sąd w żaden sposób się nie ustosunkował. Wynika z tego, że powyższa argumentacja powinna być w stosownym przypadku odrzucona jako niedopuszczalna na podstawie art. 170 § 1 zdanie drugie regulaminu postępowania przed Trybunałem, zgodnie z którym odwołanie nie może zmieniać przedmiotu postępowania przed Sądem³⁷.

³⁶ W przedmiocie zwięzłej, przejrzystej, zrozumiałej i łatwo dostępnej formy informacji, udzielonej jasnym i prostym językiem, zob. art. 14 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725. Zobacz także wytyczne Grupy Roboczej „Artykuł 29” z dnia 11 kwietnia 2018 r. w sprawie przejrzystości w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/679, WP 260, rev. 01, pkt 30: „Jeżeli zmiana w informacjach wskazuje na istotną zmianę charakteru przetwarzania (np. rozszerzenie kategorii odbiorców lub rozpoczęcie przekazywanie danych do państw trzecich) lub zmianę, która nie musi być istotna w kontekście operacji przetwarzania, ale może mieć znaczenie dla osoby, której dane dotyczą, i wpływać na nią, wówczas takie informacje należy udostępnić osobie, której dane dotyczą, z dużym wyprzedzeniem w stosunku do wejścia zmiany w życie, a metoda zastosowana do zawiadomienia o tych zmianach osoby, której dane dotyczą, powinna zapewniać jasność i skuteczność. Celem powyższego jest zapewnienie, by osoba, której dane dotyczą, nie »przegapiła« zmiany i by zapewniono jej rozsądny czas na a) rozważenie charakteru i wpływu zmiany i b) wykonanie swoich praw na mocy RODO w związku ze zmianą (np. wycofanie zgody lub wniesienie sprzeciwu wobec przetwarzania)”.

³⁷ Zobacz w szczególności wyrok z dnia 29 lutego 2024 r., Euranimi/Komisja (C-95/23 P, niepublikowany, EU:C:2024:177, pkt 53).

B. W przedmiocie zarzutu drugiego, badanego tytułem ewentualnym

84. W ramach zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasady rozliczalności określonej w art. 4 ust. 2 i w art. 26 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725, EIOD, popierany przez Europejską Radę Ochrony Danych, twierdzi, że Sąd niesłusznie uznał, iż spoczywał na nim obowiązek wykazania, że informacje przekazane Deloitte stanowiły dane osobowe, z naruszeniem zasady rozliczalności SRB.

85. W świetle powyższego, a w szczególności w świetle pkt 81 i 82 powyżej, uważam, że nie ma potrzeby badania wspomnianego zarzutu drugiego.

86. Przywołam go zatem jedynie zwięźle, tytułem ewentualnym.

87. W przedmiocie zakwestionowanej przez SRB dopuszczalności tego zarzutu, który nie został podniesiony przez Sądem, należy przypomnieć, że wnoszący odwołanie może w odwołaniu podnieść zarzuty, których źródłem był sam zaskarżony wyrok i których przedmiotem jest krytyka zasadności tego wyroku pod względem prawnym³⁸. Wydaje mi się, że jest tak w przypadku niniejszego zarzutu, który jest zatem dopuszczalny.

88. Co do istoty należy przypomnieć, że Sąd orzekł, iż wobec braku zbadania przez EIOD, czy Deloitte dysponował legalnymi i praktycznie wykonalnymi środkami dostępu do dodatkowych informacji niezbędnych do ponownej identyfikacji skarżących, EIOD nie mógł stwierdzić, że informacje przesłane Deloitte stanowiły informacje dotyczące „możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej” w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725.

89. EIOD, wspierany przez Europejską Radę Ochrony Danych, twierdzi zasadniczo, że Sąd powinien był ustalić, czy SRB, będąca administratorem danych, wykazała, że dokonała anonimizacji spornych danych w odniesieniu do Deloitte.

90. SRB kwestionuje powyższą argumentację, podnosząc, że zasada rozliczalności ma zastosowanie tylko w przypadku danych osobowych, a w niniejszej sprawie dane znajdujące się w posiadaniu Deloitte zostały zanonimizowane.

91. Komisja z kolei podnosi, że w pierwszej kolejności na EIOD spoczywał ciężar racjonalnego udowodnienia, polegający na wykazaniu, na podstawie dostępnych dowodów, istnienia danych osobowych. W drugiej kolejności do zainteresowanego administratora danych należy obalenie tego ustalenia poprzez przedstawienie dodatkowych dowodów.

92. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2018/1725 dane osobowe muszą być przetwarzane zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty dla osoby, której dane dotyczą. Artykuł 4 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że „[a]dministrator jest odpowiedzialny za przestrzeganie ust. 1 i musi być w stanie wykazać jego przestrzeganie”. Z zasady rozliczalności ustanowionej w art. 4 ust. 2 i doprecyzowanej w art. 26 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia wynika, że administrator danych musi być w stanie wykazać przestrzeganie każdej z zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych określonych w art. 4 ust. 1³⁹.

³⁸ Zobacz wyrok z dnia 25 stycznia 2022 r., Komisja/European Food i in. (C-638/19 P, EU:C:2022:50, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

³⁹ Zobacz w szczególności podobnie wyrok z dnia 4 maja 2023 r., Bundesrepublik Deutschland (Skrzynka doręczeń elektronicznych w sprawach sądowych) (C-60/22, EU:C:2023:373, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo). Zobacz także, w przedmiocie ciężaru dowodu w odniesieniu do istnienia zgody na przetwarzanie danych spoczywającego na administratorze danych, wyrok z dnia 11 listopada 2020 r., Orange Romania (C-61/19, EU:C:2020:901, pkt 52).

93. Jeżeli administrator dostarczyłby wystarczające dowody w tym zakresie, można by było uznać, że wykonał on ciężący na nim obowiązek przedstawienia dowodów⁴⁰.

94. W niniejszej sprawie wydaje mi się, że SRB przywołała szereg okoliczności faktycznych (w szczególności procesy filtrowania, kategoryzowania i sumowania uwag opisane w spornej decyzji i w zaskarżonym wyroku), aby udowodnić, zgodnie z ciężącą na niej zasadą rozliczalności, że Deloitte nie mógł zidentyfikować osób, których dotyczy postępowanie.

95. Przed Sądem EIOD zajął w tym względzie stanowisko, co do zasady biorąc pod uwagę punkt widzenia SRB, a nie Deloitte, a tym samym uznając uwagi przekazane Deloitte za „dane osobowe”.

96. Jeśli dla potrzeb analizy niniejszego zarzutu tytułem ewentualnym przyjmiemy, że punkt widzenia Deloitte był istotny w sprawie⁴¹, to można uznać, jak orzekł Sąd, że do EIOD należało wykazanie⁴², z jakiego powodu – prawnego lub technicznego – proces pseudonimizacji wdrożony w niniejszej sprawie przez CRB nie był wystarczający, i należało uznać, że Deloitte przetwarzał dane osobowe.

97. Z tego względu uważam, że w takim przypadku zaskarżony wyrok powinien zostać utrzymany w mocy w odniesieniu do tego drugiego zarzutu.

VII. W przedmiocie skargi do Sądu

98. W świetle art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

99. Zarzut pierwszy podniesiony przez SRB wobec spornej decyzji będącej przedmiotem postępowania przed Sądem jest oparty na naruszeniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia 2018/1725. Z pkt 63–82 niniejszej opinii wynika, że skoro SRB naruszyła obowiązek informacyjny, który na niej spoczywał na podstawie art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2018/1725, to sporna decyzja powinna moim zdaniem zostać utrzymana w mocy.

100. Z kolei nie wydaje mi się możliwe rozpatrzenie w toku orzekania zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia przez EIOD prawa do dobrej administracji w ramach postępowania, które doprowadziło do wydania spornej decyzji.

⁴⁰ Zobacz analogicznie, w odniesieniu do powództwa o odszkodowanie wniesionego na podstawie RODO, wyrok z dnia 25 stycznia 2024 r., MediaMarktSaturn (C-687/21, EU:C:2024:72, pkt 43–45): na odnośnym administratorze spoczywa ciężar udowodnienia, że środki bezpieczeństwa, które wdrożył, mają odpowiedni charakter, a sąd rozpoznający powództwo powinien wziąć pod uwagę wszystkie dowody, które administrator przedstawił w celu wykazania odpowiedniego charakteru środków technicznych i organizacyjnych, jakie przyjął w celu wypełnienia swoich obowiązków. Jednakże okoliczność, iż pracownicy administratora omyłkowo przekazali nieupoważnionej stronie trzeciej dokument zawierający dane osobowe, nie wystarczy sama w sobie do uznania, że środki techniczne i organizacyjne wdrożone przez odnośnego administratora nie były „odpowiednie”.

⁴¹ Zobacz pkt 59 i 60 niniejszej opinii.

⁴² Zobacz w tym względzie dokonane przez Komisję porównanie z prawem dotyczącym pomocy państwa w wyroku z dnia 12 października 2023 r., Larko/Komisja (C-445/22 P, EU:C:2023:773, pkt 29); podobnie jak zaklasyfikowanie danego środka jako pomocy państwa jest warunkiem wstępnym, aby środek ten wchodził w zakres kompetencji Komisji w celu zapewnienia wykonania art. 107 i 108 TFUE, tak w tym przypadku zaklasyfikowanie jako „danych osobowych” jest warunkiem wstępnym stosowania rozporządzenia 2018/1725 i posiadania kompetencji przez EIOD (zob. art. 52 ust. 3 tego rozporządzenia).

101. SRB podnosi bowiem w szczególności, że w ramach postępowania administracyjnego poprzedzającego przyjęcie spornej decyzji EIOD naruszył prawo dostępu do akt, prawo do bycia wysłuchanym, jak również zasadę równości stron, z jednej strony odmawiając jej dostępu do akt, a z drugiej strony nie przekazując jej uwag skarżących lub treści tych uwag.

102. W związku z tym Sąd stwierdził, że z uwagi na fakt, iż zarzut pierwszy skargi został uwzględniony, nie zachodziła konieczność badania podniesionego przed nim zarzutu drugiego. W rezultacie zarzut drugi, który w szczególności obejmuje ocenę stanu faktycznego, nie może być przedmiotem orzekania. Z tego względu wydaje mi się, że sprawa powinna zostać przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania, z zastrzeżeniem, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

VIII. Wnioski

103. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał:

- uchylił wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 kwietnia 2023 r., SRB/EIOD (T-557/20, EU:T:2023:219);
- przekazał Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania celem orzeczenia w przedmiocie podniesionego przed nim zarzutu drugiego;
- orzekł, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.